

je kaplan hudo zgovoren mož v družbi, ni ostalo brez posledic. Dal je najprej za par litrov vina, potem še za par. Zidarjem in drugim delavkam je prišla ura za nebat. Bilo je pri delu tudi več deklet. Te je silil kaplan, naj zapojejo katero. Razgreti od vina, začno peti vsi vkup; peli so pa hudo narodne pesmi kakor je tista: „Dekle pleničke prat, pri bistem studentu“ itd. Kaplan je dobro vedel, da biva na nasprotni strani bolana oseba (umrla je po tem dogodku za par dni); a vkljub temu je silil k petju. Menda je dišalo kaplanovi najljubši osebi v imenu „korzingerce.“ Prišla je menda nalašč v trgovino, da kupi kaj malega; ker ji je bilo rečeno od kaplana, naj prisede, je to radovoljno storila. Peli so tako dolgo, da ljudje, ki so to slišali, niso vedeli ali so bile pesmi ali kedo drug spušča take živinske glasove v svet. Okoličani, so se zgrazali nad takim petjem in kričanjem, posebno, ko se je izvedelo, da je bil zraven g. kaplan. Bil je že precej natrkan in v tem izrazil marsikaj, kakor tudi to, da se boče prosil na drugo faro, da noče več hlapčevati ne fajmostru in ne faranomu. Ura je bila že pol desetih zvečer, ko se spravijo na odhod. Del družbe se razide domov, drugi del družbe pa gre z kaplanom ali bolje rečeno z „korzingerco.“ Pojoč pesmi pridejo do razpotja. Ona pa reče kaplanu, da naj gre z njo, ker jo je strah, posebno pred materjo. Njemu se seveda ni mudilo domov, čeravno je ura že pozna in dobre pol ure daleč na okrog, zato gre z njo. Gre pa še neka druga oseba v imenu „kuharce“ iz mesta Gradca, ki je bila na počitnicah pri svoji teti. Ko pridejo tako do njenega doma, obide navidezen strah g. kaplana in reče, da naj gre katera z njim. Ker pa mati nobene ni pustila, je šla ona sama nekaj časa zraven. Kaj ne, dragi urednik in pa bralci ljubeega nam lista, kako lepa je ta dogodka! A je žalibog resnična. Kaplan Kren si misli, da ni nič to napačnega. Če pa on zve, da si je peljal kateri fant dekle v krčmo in potem gre k nje domov, pa razbija in ravsaja po kanceliji, da je strah gotovo vsacega, kateri je v cerkvi. Ali je to lepo, da je pomagal peti take nelepe pesmi nasproti bivajočega bolnika? Raje bi šel k njemu in ga tolažil v že skoro zadnjih trenutkih njegovega življenja. Čakali smo par nedelj, če bo res vzel slovo od svojih ovčic; ker pa je precej nabermal po fari pšenice, mu je menda upadel pogum, da bi se prosil drugam. Povem naj še nekaj, kar vznbuja vso ljudstvo v fari. Peljal se je predzadnjo nedeljo zvečer ob deveti uri na spoved v drugo faro sv. Andraža v občino Ljubina. Pri njem pa je bila tisti večer „korzingerca.“ (Ona gre večkrat k njemu.) Bilo je pa njo strah samo doma, da bi se pripeljal on spet nazaj ali pa, da bi šla domov, zato se pa pelje z njim dve uri daleč na spoved. Ona in volnik počakata zunaj, da opravi on svojo opravilo pri bolniku; potem se pa peljejo skupno nazaj. Med potom pa se prigodi majhna nesreča (tako namreč govore ljudje). Zvrnejo se v gozdu tako imenovani „črni luknji.“ To pa ni bila še najtavejša nesreča, če se je to zgodilo, le to je grozno, da se je med tistim časom zablistalo in strah je obšel pa ne volnika,

ki tega ni videl, kaplana namreč samega... Bojim se, da mi g. urednik ne prestrižejo s tistimi dolgimi škarkami moj dopis, zato ga končam; le to naj še povem, da če se ne bo boljše g. kaplan, in bo uganjal večkrat take neslanosti, bom Vam in pa bralcem tega lista vsikdar poročal. Faran.

Sv. Križ na murskem polju. Nedavno so se vozili naši „zvezarji“, recte „oberklerikalci“ s svojimi ženskami k Jeruzalemu v neke gorice. Z njimi so bili nemški in slovenski pridigarji in katehetje ter bogoslovski profesorji, kot vodja vsega pa naš č. g. župnik. Tam se je pilo in jedlo in zopet jedlo in pilo, vmes pa prav pridno klestilo po poštenih ljudeh. Naš g. župnik pa je blage volje sprejemal informacije za nedeljske pridige. Kako ste se pa počutili v tej družbi, g. župnik? Potem, ko so se vsi dosita najedli in do grla napili izbornega Jeruzalema, so se peljali domov. Spotoma se je pripetila nekemu „oberklerikalcu“ nezgoda. Po Ljutomerju pa je neka znana ženska tako kričala, da ji je baje hotel redar že hladno prenočišče preskrbeti. Vi, g. župnik, ki po nedeljah tako gromovito udrihate proti pijancem, preklinjevalcem, obrekovalcem in oskrunjevalcem nedelj ter praznikov, posežite enkrat v vašo lastno stranko. Tam boste našli brez navodil dovolj gradiva za pridige. Povejte jim nekaj pri vaših tajnih zabavah! Kdo oskruni praznike, kakor vaši klerikalci, ki se na Bogu posvečenih dnehi okoli vozijo in pijančujejo? Kako pa je bilo na Roškarjevem zborovanju, ko niste mogli predsednika dobiti? Tedaj ste priporočali za predsednika Vašega nadagigatorja, sebi in njemu v posmeh. Pač v sili vrag mušice zoblje, ali ta človek vendar ni zmožen politična zborovanja voditi. O drugih klerikalnih neumnostih enkrat pozneje. Farani.

Iz Amerike. Milwaukee, 25. sep. 1911. (Severna Amerika) Cenjeni gospod urednik! V Milwaukee ima „Štajerc“ že lepo število naročnikov in z vsakim dnevom se pač število novih veča; vendar pa se redko kedaj sliši od nas. Zato bi jaz prosil malo prostora, da vidite, kako tisti, ki se štejejo k najbolj „narodnim“ in „pobožnim“, plačujejo storjene njim dobrote. Pred kratkim je odšel neki Š. A. K. iz Stopnega pri Makolah v staro domovino. Delal je tukaj 4 leta v Milwaukee Chair Co. Toraj 4 leta se je „Vorman“ mučil z njim in mu moral vsako reč razgovediti kot majhnemu otroku, medtem ko bi mu se ne bilo treba, ker je tukaj taci, ki znajo nemški in angleški, na izbiro. Ali njemu se je mož smilil, in potrpel je z njim. Sedaj, ko si je nekaj prihranil in šel dom, je ta surovež, mesto da bi se „Vormanu“ zahvalil za njegovo potrpežljivost z njim, kazal fige in mu rekel par psovč v obraz, katere se je v štirih letih naučil angleški. In par Slovencev, ki delajo tam, so se temu smejali. Sedaj pa se povprašujejo in čudijo, kako da „Vorman“ ne sprejema več Slovencev. Bedaki, ali naj sprejema še naprej take osebe, ki plačujejo dobrote na tak način? Ko bi ta-le junak ne bil čisto bedast, bi se gotovo sramoval, a tako si misli,

da je storil veliko junaštvo. Z njim je šel tudi „Stari Amerikanec“, o katerem je „Štajerc“ že itak pisal. Vendar je spravil še prej svojega brata sem, da dela on zgago tukaj. Ta je še popolni „Grünhorn“ in toži stare delavce, da bi jih spravil ob delo, seveda s pomočjo drugih, kajti sam se „nemre vün zgüčati“, ker v Ameriki „nači güčijo, kot pri Veliki Nedeli.“ Vendar prava dva sta odišla skupaj, in res je, da „gliha vkup štriha.“ Čudno, da se taki junaki ne držijo gesla „Svoji k svojim“ in ne delajo samo po slovenskih tovarnah. Čudno, da se ta stari Amerikanec, ki je vendar tako naroden, ne boji za svojega brata, da bi postal nemčur ali celo Anglež. Kajti ni še celo leto tukaj, in že zna „yesser“ in „šur“, in to vendar ni slovensko. Prihodnjič več. Pünklavi Hons.

Dama

391

ki drži kaj na zdravo negovanje kože, ki hoče zlasti pege odstraniti ter mehko, nežno kožo in beli teint dobiti in obdržati, univa se edno z

„Steckenpferd“ lilijanim mlečnim milom (znamka „Steckenpferd“) od Bergmann & Co. Friedrichstr. 12. Kos za 30 h se dobi v vseh aptekah, drožerijah in trgovinah s parfumom itd.

Novice.

5000 kron nagrade razpisano je za tistega, ki bi mogel naznaniti ponarejalca 100 kronskih bankovcev iz leta 1910 in 20 kronskih bankovcev iz l. 1907. Taki ponarejeni bankovci krožijo namreč v zadnjem času po Avstriji. Pona-redbe so prav izborne. Pozna se jih zlasti na tem, da se mastno svetijo.

Ruske razmere označuje slučaj morilca Bagrova. Kakor znano, ustrelil je Bagrov ministra Stolypina in je bil zato na smrt obsojen ter 25. p. m. v Kjevu tudi obešen. Delavci napravili so ob tej priložnosti velike izgrede. Par sto delavcev je policija zaprla. Tudi mnogo hišnih preiskav je napravila, pri katerih je našla veliko število revolucionjskih oklicov. Zanimivo je to, da se še danes natančno ne ve, je-li je služil Bagrov nazadnjaški „Ohrani“ ali pa revoluciji. Preiskava je pustila mnogo nejasnega. Neki Kuljabko izpovedal je pri sodniji sledeče o morilcu: Bagrov bil je od l. 1906 naprej tajni agent kjevske „Ohrane“ (to je one krvoločne organizacije, ki deluje skupno s policijo proti ustašem). Bil je eden njenih najboljših delavcev. Vse njegovo delo je bilo izdajstvo. On je razne anarhistične organizacije izdal in vsled njega so bili njih člani v Sibirijo odgnani. Tako je padel vsled Bagrova voditelj anarhistov Taratuta policiji v roke. Razkril je razne fabrike bomb in Bagrov je napravil, da je bilo stotero ustašev obešenih in v Sibirijo odgnanih. Leta 1910 zapustil je Bagrov Kjev in se je tam šele 10 dni pred svojim umorom zopet pokazal. Kuljabki je takrat povedal, da hočeta dve osebi ministra Stolypina umoriti. Potem pa je šel in — ustrelil sam ministra. Pač čudno! Tudi pred svojo smrtjo v očigled vislic ni hotel Bagrov povedati, kako je ta načrt v njegovem srcu dozorel. Po našem mnenju je slučaj Bagrova pač dokaz, da je v krvavi državi carja-batjuške vse gnilo in da se porajajo celo v policijskih srcih ustaške misli.

Iz Spodnje-Stajerskega.

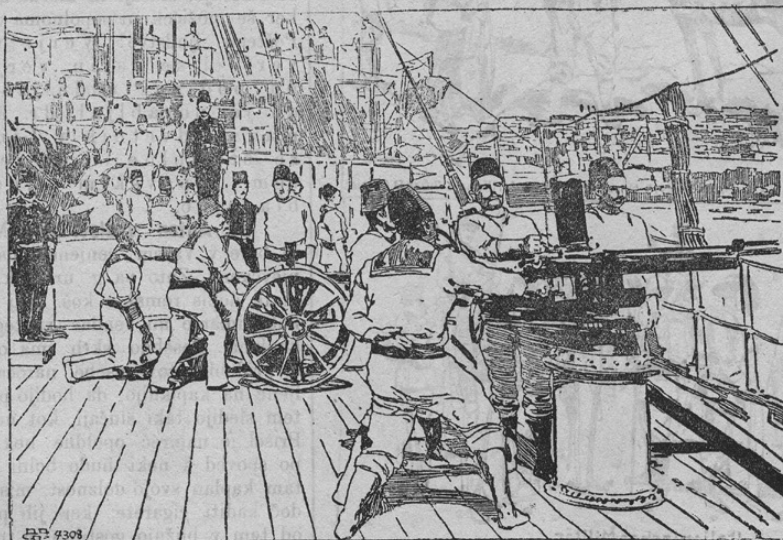
Letni in živinski sejmi na Štajerskem.

Sejmi brez zvezdic so letni in kramarski sejmi; sejmi, zaznamovani z zvezdico (*) so živinski sejmi, sejmi z dvema zvezdicama ** pomenijo letne in živinske sejme.

Dne 14. oktobra v Brežicah (svinjski sejem). Dne 15. oktobra pri Sv. Lovrencu nad Mariborom*; v Ernovžu (sejem z malo živino), okr. Lipnica. Dne 16. oktobra na Planini*, okr. Sevnica; v Račah*, okr. Maribor; pri Sv. Lenartu**, okr. Slov. Gradec; pri Sv. Duhu v Ločah**, okr. Konjice; v Spielfeldu**, okr. Lipnica. Dne 17. oktobra v Radgoni*; v Ormožu (sejem s ščetinariji). Dne 18. oktobra v Podsredi**, okr. Kozeje; na Ptuj (sejem s konji, govedom in ščetinariji); v Vojniku*, okr. Celje; pri Sv. Treh Kraljih, okr. Sv. Lenart v Slov. gor.; v Imenem (svinjski sejem), okraj

Od vojske.

Omenili smo že, da je turško vojaštvo prav izborna, čeprav ni vsled večnih notranjih prepirov in kriz turška mornarica modernizirana. Naša slika kaže turški parnik s svojo artiljerijo v boju. Mali parniški kanoni se sicer ne morejo meriti z velikanskimi topovi italijanske mornarice, ali prežeti se jih zlasti z ozirom na pogum turških vojakov tudi ne sme. Disciplino imajo turški mornarji izborna in verski fanatizem Muhamedancev ne pozna nobene bojazljivosti. Turške barke so bile od Nemčije kupljene in tudi mornarji so večinoma od nemških oficirjev vzgojeni.

Türkische Schiffsartillerie